

hay sai. Hôm qua khổ quá, nhục quá thì than van, chửi đồng, chửi ầm lên cho sướng miệng. Nếu hôm nay khổ hơn, nhục hơn thì hối tiếc cái quá khứ êm đẹp ngày hôm qua, có thể tiếp tục chửi nữa nhưng có khi lại phải chửi thầm, chửi lén. Đứt tay hay đổ ruột cũng đều có máu rơi nhưng hai chuyện hoàn toàn khác nhau, đừng lẫn lộn. Nếu trẻ con Việt Nam nào cũng như tôi lúc nhỏ, chưa ăn xin, chưa đánh giày, không có hủ tiếu ăn là đã thấy khổ rồi, nếu người lính Việt Nam nào ở "DAKTO, ĐỒNG XOÀI, BÌNH GIÁ" đều có những nỗi buồn nhẹ nhàng, lẳng lặng như các Công Chức Tỉnh Lẻ thì xứ Việt Nam ta là Thiên Đàng rồi, đâu có ai phải bỏ xứ ra đi, tha phương cầu thực, *Năm Mươi Năm Nhìn Lại* vẫn thấy hận thù và nước mắt.

Trẻ thơ Việt Nam nghèo đói quá, người lính Việt Nam Cộng Hòa khổ cực quá. Kể lại đời họ có lẽ phải cần đến hàng ngàn Lá Thư Ái Hữu Công Chánh.

Tại sao có người phải hy sinh cho ta sống đến ngày hôm nay? Có dám vùi đầu xuống cát (như đà điểu sa mạc) mà nói là tại kiếp trước nó ở ác giặc đây nó phải khổ, kiếp trước mình ở hiền giặc đây mình sướng? Nếu nghĩ được như vậy thì ai đói khổ, ai bị dày ải, ai chìm ở biển khơi, ai có quyền bóc lột dân, ai có quyền tham nhũng đều do tiền kiếp của họ cả. Chen vào, giúp đỡ, chống đối đều là làm sai lạc cái thuyết nhân quả hay sao? Thế sự bỏ ngoài tai hay sao? Ngu si hưởng thái bình hay sao?

Thêm bớt, che dấu, bơi lông tìm vết, chuyện nhỏ xé ra to, chuyện to ép lại nhỏ, lờ đi không nhắc tới, để đề cao cá nhân mình, tín ngưỡng mình, chủ thuyết mình, để hạ nhục cá nhân người khác, tín ngưỡng người khác, chủ thuyết người khác. Đó là việc thường tình của người thường tình, không lẽ đó là việc thường tình của các bậc siêu lãnh đạo hay sao?

Chắc có bạn đã phê bình: "Lại tiếp tục sân si rồi đó? hay là bị ALZHEIMER chẳng? thôi ngưng đi cha!, biết rồi khổ lắm... nói mãi." ■

XUÂN VỌNG

Quốc phá sơn hà tại
Thành xuân thảo mộc thâm
Cảm thời hoa tiên lệ
Hận biệt điểu kinh tâm
Phong hoa liên tam nguyệt
Gia thư để vạn kim
Bạch đầu tao cách đoán
Hồn dục bất thắng trâm

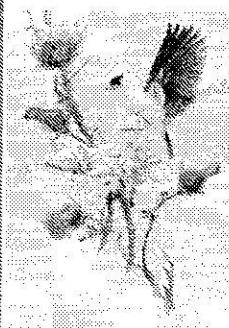
Đỗ Phủ

tho'

Núi sông còn ngậm hòn vong quốc
Thành quách xuân về ngập cỏ cây
Thế sự! Hoa hương buồn ứa lệ
Tan đàn! Chim tủi sợ hôn mê
Ba tháng triền miên mờ binh lửa
Thư nhà một bức quý vô song
Vuốt đầu tóc bạc lưa thưa ngắn
Rụng hết, còn đâu chồ cài trâm

Trần Giác Hoa phỏng dịch

THUỐC BAN ĐẦU

Nhạt nắng, vàng thu loang hè phố
Dáng nhỏ thon thon nhẹ bước về
Một thoáng bâng khuâng hồn lảng tử
Men tình chưa nhấp lưỡi buông tê
Em là cô giáo khung trường nhỏ
Chăn dắt bầy chim áo trắng xanh
Những buổi hoàng hôn anh chờ đón
Đường "Thanh" tình sử dấu chân son
Gió nhẹ, xuân sang nước thuận dòng
Lá thuyền buông thả giữa tinh không
Vai kề vai nhỏ thơm dòng tóc
Mắt biếc gai nhân hè cửa lòng
"Địa Đàng" rừng đẹp lá xanh mơ.
Bóng mát chiều nao vẫn đợi chờ
Thoang thoảng hương sen hồ "Tình Mich".
Đôi dòng tâm tưởng một tình thơ
Nắng hạ hồng lên má thắm xinh
Lung linh sóng mắt lứa ân tình
Run run cánh bướm môi hồng ướt
 Tay siết vòng tay anh gọi "Em"!

tho'

TRẦN VIỆT ĐIỂU